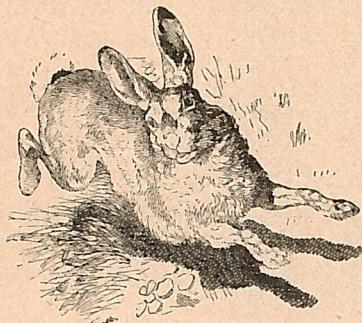

и току-що се доближилъ до пещерята, лъвътъ сърдито изревалъ: „Зашо толкосъ късно идешъ? Азъ цѣлъ денъ не съмъ яль!“ Заекътъ му казалъ: „Закъснѣхъ, защото на пътя ме хваха други лъвъ

и не ме пущаше да дойда тuka. Азъ му се заклехъ, че пакъ ще се върна при него и той ме пустна да дода“. При тѣзи думи на заяка, лъвътъ заскъркалъ съ зѣби и казалъ: „Хайде бѣрже дами покажешъ дѣ е този злодѣй“. Заякътъ повель лъва къмъ дълбокия кладенецъ, показалъ

му въ водата собствения образъ и казалъ: „Ето го, господине“. Лъвътъ се хвѣрлилъ въ кладенца и потжналъ, а заекътъ назадъ се обѣрналъ и въ гжстия шумакъ побѣгналъ.

Прѣв. Ст. М. Радуловъ.

Пожарно куче.

Уедна пожарникарница служело едно куче, което го викали Бобъ.

Само да свирнела тржбата за пожаръ, и Бобъ е готовъ на крака вече за работа. Тръгватъ пожарните машини, а Бобъ лети прѣдъ тѣхъ и лае.

На пожара Бобъ има твѣрдѣ много грижи и длѣжности: той бѣга ту назадъ, ту напрѣдъ, заглежда всички кюшета, услушва се и души, дали не е останалъ нѣкждѣ живъ човѣкъ, и не е ли нужна нѣкому неговата помощъ.